

Sprawa C-755/22**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

13 grudnia 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Okresní soud Praha-západ (Republika Czeska)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

1 sierpnia 2022 r.

Powódka:

Nárokuj s.r.o.

Pozwana:

EC Financial Services, a.s.

[...]

POSTANOWIENIE

Okresní soud Praha-západ (sąd rejonowy Praga-zachód, Republika Czeska) [...] w sprawie

powódki: **Nárokuj s.r.o.**, [...] z siedzibą [...]

Veselí nad Moravou [...]

przeciwko
pozwanej: **EC Financial Services, a.s.**, [...] z siedzibą [...] Dolní
Břežany [...]

o zapłatę kwoty 35 000 CZK wraz z należnościami ubocznymi

postanowił, co następuje:

[...] [postępowanie krajowe]

Na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Okresní soud Praha-západ (sąd rejonowy Praga-zachód) zwraca się do Trybunału

Sprawiedliwości Unii Europejskiej o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie prejudycjalne:

Czy celem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG jest nałożenie sankcji na kredytodawcę za brak pełnej oceny zdolności kredytowej konsumenta także wtedy, gdy konsument spłacił kredyt w całości i w trakcie spłacania kredytu nie podnosił zarzutów w stosunku do umowy?

Uzasadnienie:

I. Przedmiot sporu i istotne okoliczności faktyczne

- 1 Przedmiotem sporu jest wydanie bezpodstawnego wzbogacenia w kwocie 35 000 CZK z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w stawce 8,5% rocznie za okres od dnia 23 września 2021 r. do dnia zapłaty. Powódka nabyła wierzytelność od konsumenta, który zawarł ze spółką JET Money s.r.o. umowę o kredyt konsumencki w kwocie 50 000 CZK. Przed zawarciem umowy konsument przedłożył dowód osobisty i prawo jazdy, odcinki wypłaty potwierdzające wysokość wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia za okres trzech miesięcy przed zawarciem umowy o kredyt, potwierdzenia wysokości opłat za media w związku z korzystaniem z mieszkania, telewizję i Internet, także za okres trzech miesięcy przed zawarciem umowy o kredyt, oraz oświadczenie o udziale we wspólnych wydatkach gospodarstwa domowego; ponadto we wniosku o kredyt wskazał on, że nie ma innych wcześniejszych zobowiązań, jest kawalerem i mieszka we wspólnym gospodarstwie domowym z babcią. Konsument następnie spłacił kredyt z należnościami ubocznymi, a spłacona kwota wyniosła 85 000 CZK. Żądana w pozwie kwota 35 000 CZK stanowi różnicę między kwotą należności głównej z tytułu kredytu a kwotą spłaconą. Jeżeli chodzi o zmianę osoby kredytodawcy, to nastąpiła ona w dniu 28 września 2018 r. w wyniku przeniesienia części przedsiębiorstwa na obecną pozwaną.
- 2 Między stronami nie ma sporu co do tego, że została zawarta umowa o kredyt, ani co do kwoty, którą uiszczył konsument. W zakresie stanu faktycznego sytuacja jest zasadniczo bezsporna.
- 3 Strony nie zgadzają się co do oceny prawnej. Zdaniem powódki kredytodawca naruszył swoje obowiązki, ponieważ w niewystarczający sposób ocenił zdolność kredytową konsumenta, wskutek czego umowa jest nieważna. Ocena zdolności kredytowej nie została przeprowadzona z należytą starannością, jaka jest wymagana od przedsiębiorcy, ponieważ kredytodawca, przykładowo, nie zweryfikował w wiarygodny sposób faktycznej wysokości wydatków. Zdaniem powódki jest logiczne, że konsument nie mógł zarzucić nieważności umowy w czasie, kiedy nie miał możliwości skorzystania z porady prawnej udzielonej przez adwokata. Pozwana wskazuje natomiast, że zdolność kredytowa została oceniona w wystarczający sposób. Jej zdaniem nie ma nawet zastosowania

ochrona konsumenta, ponieważ przedmiotowa wierzytelność nie przysługuje już konsumentowi, a spółce handlowej.

- 4 Sąd poinformował strony, że rozważa przedłożenie wyżej przywołanego pytania Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ponieważ uważa je za kluczowe dla rozstrzygnięcia sporu. Powódka sprzeciwiła się przedłożeniu pytania prejudycjalnego, ponieważ, jak wnosi z wyroku Městský soud v Praze (sądu miejskiego w Pradze, Republika Czeska) z dnia 5 stycznia 2022 r. [...], z którego wynika, że ochrona konsumenta pełni funkcję prewencyjną i funkcję ochrony porządku publicznego, judykatura krajowa już rozstrzygnęła tę kwestię. Powódka powołała się również na wyrok Krajský soud v Praze (sądu okręgowego w Pradze, Republika Czeska) z dnia 9 stycznia 2020 r., [...] zgodnie z którym ocena zdolności kredytowej chroni konsumentów przed ryzykownymi kredytami i przed rosnącym zadłużeniem gospodarstw domowych; funkcja ta nie traci na znaczeniu nawet w przypadku tych kredytów, które zostały spłacone. Skutki zaciągnięcia ryzykownego kredytu mogą się bowiem ujawnić dopiero po jakimś czasie.
- 5 Pozwana zgodziła się na przedłożenie pytania prejudycjalnego bez bliższego uzasadnienia.

II. Mające zastosowanie przepisy prawa Unii

- 6 Zgodnie z motywami 26–28 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG:
  - *Państwa członkowskie powinny podjąć właściwe działania, biorąc pod uwagę specyficzne cechy swojego rynku kredytów, w celu promowania odpowiedzialnych praktyk na wszystkich etapach kredytowych stosunków umownych. Środki te mogą obejmować na przykład udzielanie informacji i edukowanie konsumentów, w tym ostrzeganie o ryzyku, jakie wiąże się z zaległościami w spłacie lub nadmiernym poziomem zadłużenia. Na rozwijającym się rynku kredytów ważne jest w szczególności, by kredytodawcy nie angażowali się w nieodpowiedzialne udzielanie pożyczek lub udzielanie kredytów bez uprzedniej oceny zdolności kredytowej, a państwa członkowskie powinny sprawować odpowiedni nadzór w celu uniknięcia takich zachowań oraz powinny ustalić niezbędne środki w celu karania kredytodawców w razie wystąpienia takich sytuacji. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe dotyczących ryzyka kredytowego na kredytodawcach powinien spoczywać obowiązek sprawdzania zdolności kredytowej każdego z konsumentów. W tym celu kredytodawcom należy umożliwić wykorzystywanie informacji udzielonych im przez konsumenta nie tylko w chwili przygotowywania danej umowy o kredyt, ale także uzyskanych w trakcie długotrwałych stosunków handlowych. Organy państw członkowskich mogłyby również przedstawiać kredytodawcom odpowiednie instrukcje i wytyczne. Również konsumenci powinni działać z zachowaniem ostrożności i przestrzegać swoich zobowiązań umownych.*

- *Niezależnie od informacji udzielanych przed zawarciem umowy o kredyt konsument może jeszcze potrzebować dodatkowej pomocy w celu podjęcia decyzji, która umowa o kredyt spośród proponowanych produktów jest dla niego najodpowiedniejsza z punktu widzenia jego potrzeb i sytuacji finansowej. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić udzielanie przez kredytodawców takiej pomocy w odniesieniu do produktów, które oferują konsumentowi. W odpowiednich przypadkach informacje udzielane przed zawarciem umowy o kredyt, jak również zasadnicze cechy charakterystyczne proponowanych produktów, powinny zostać przedstawione konsumentowi w sposób dostosowany do jego indywidualnych potrzeb, tak aby mógł on zrozumieć wpływ, jaki mogą one mieć na jego sytuację ekonomiczną. W stosownych przypadkach obowiązkiem udzielenia konsumentowi pomocy powinni być objęci również pośrednicy kredytowi. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia, kiedy i w jakim zakresie takie wyjaśnienia mają być udzielane konsumentowi, biorąc pod uwagę konkretne okoliczności, w jakich kredyt jest oferowany, konieczność udzielenia konsumentowi pomocy, a także charakter poszczególnych produktów kredytowych.*
  - *W celu dokonania oceny sytuacji kredytowej konsumenta kredytodawca powinien także sięgnąć po informacje zawarte w stosownych bazach danych; okoliczności prawne i faktyczne mogą wymagać, by informacje takie miały różny zakres. W celu zapobiegania jakimkolwiek zakłóceniom konkurencji między kredytodawcami należy im zapewnić dostęp do prywatnych lub publicznych baz danych dotyczących konsumentów w państwie członkowskim, w którym nie mają siedziby, na warunkach niedyskryminujących ich w porównaniu z kredytodawcami w tym państwie członkowskim.*
- 7 *Zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie przez kredytodawcę przed zawarciem umowy o kredyt oceny zdolności kredytowej konsumenta na podstawie wystarczających informacji przekazanych mu, w stosownych przypadkach, przez konsumenta oraz, w razie konieczności, na podstawie informacji uzyskanych z odpowiedniej bazy danych. Państwa członkowskie, których ustawodawstwo wymaga od kredytodawców dokonania oceny zdolności kredytowej konsumenta na podstawie informacji z danej bazy danych, mogą zachować ten wymóg.*
- 8 *Zgodnie z art. 22 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w swoim prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od przepisów określonych w niniejszej dyrektywie.*
- 9 *Zgodnie z art. 22 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz*

uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG państwa członkowskie zapewniają, by konsumenci nie mogli zrzekać się praw przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego wprowadzających w życie niniejszą dyrektywę lub do niej się odnoszących.

- 10 Zgodnie z art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

III. Mające zastosowanie przepisy prawa krajowego

- 11 Zgodnie z § 86 ust. 1 zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (ustawy nr 257/2016 o kredycie konsumenckim) ze zmianami kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki bądź zmianą zobowiązania wynikającego z takiej umowy, która polega na istotnym zwiększeniu całkowitej kwoty kredytu konsumenckiego, dokonuje oceny zdolności kredytowej konsumenta na podstawie niezbędnych, rzetelnych, wystarczających i odpowiednich informacji uzyskanych od konsumenta oraz, w razie konieczności, z bazy danych umożliwiającej ocenę zdolności kredytowej konsumenta lub też z innych źródeł. Kredytodawca udziela kredytu konsumenckiego tylko wtedy, gdy wynik oceny zdolności kredytowej konsumenta wskazuje, że nie ma uzasadnionych wątpliwości co do zdolności konsumenta do spłaty kredytu konsumenckiego.
- 12 Zgodnie z § 86 ust. 2 zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (ustawy nr 257/2016 o kredycie konsumenckim) ze zmianami, oceniając zdolność kredytową konsumenta, kredytodawca ocenia w szczególności zdolność konsumenta do spłaty uzgodnionych okresowych rat kredytu konsumenckiego na podstawie porównania dochodów i wydatków konsumenta oraz sposobu zaspokajania przez konsumenta dotychczasowych dlugów. Kredytodawca uwzględnia przy tym wartość majątku, jeżeli z umowy o kredyt konsumencki wynika, że kredyt konsumencki ma być spłacony w części lub w całości z zysków ze sprzedaży majątku konsumenta, a nie z okresowych spłat, lub jeżeli sytuacja finansowa konsumenta wskazuje, że będzie on w stanie spłacać kredyt konsumencki bez względu na wysokość swoich dochodów.
- 13 Zgodnie z § 87 ust. 1 zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (ustawy nr 257/2016 o kredycie konsumenckim) ze zmianami *jeżeli kredytodawca udzieli konsumentowi kredytu konsumenckiego z naruszeniem § 86 ust. 1 zdanie drugie, umowa jest nieważna. Sąd uwzględnia nieważność nawet bez zgłoszenia zarzutu w tym przedmiocie. Konsument jest zobowiązany do zwrotu kwoty głównej kredytu konsumenckiego w terminie odpowiadającym jego możliwościom.*

- 14 Zgodnie z § 2054 ust. 1 zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (ustawy nr 89/2012, kodeks cywilny) ze zmianami, zwanej dalej „czeskim k.c.”, *splátę odsetek uznaje się za uznanie długu w odniesieniu do kwoty, od której należą się odsetki.*
- 15 Zgodnie z § 2054 ust. 2 czeskiego k.c. *jeżeli dłużnik spełnia dług częściowo, to częściowe świadczenie skutkuje uznaniem reszty długu, jeżeli na podstawie okoliczności można sądzić, że świadcząc, dłużnik uznał również resztę długu.*
- 16 Zgodnie z § 574 czeskiego k.c. *czynność prawną uznawać należy raczej za ważną niż nieważną.*
- 17 Zgodnie z § 580 ust. 1 czeskiego k.c. *nieważna jest czynność prawna sprzeczna z dobrymi obyczajami, jak również czynność prawna sprzeczna z ustawą, jeżeli wymaga tego istota i cel ustawy.*

IV. Uzasadnienie pytania prejudycjalnego

- 18 Zdaniem sądu odsyłającego rozstrzygnięcie sprawy wymaga ustalenia, czy celem dyrektywy 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. jest nałożenie sankcji na kredytodawcę za brak pełnej oceny zdolności kredytowej konsumenta także wtedy, gdy konsument spłacił kredyt w całości i w trakcie spłacania kredytu nie podnosił żadnych zarzutów.
- 19 Wprawdzie niektóre krajowe sądy odwoławcze są zdania, że odpowiedź na wyżej przedstawione pytanie jest twierdząca, jednakże sąd odsyłający uważa, że analizowana kwestia nie została dotychczas rozstrzygnięta przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej i że odpowiedź na to pytanie może opierać się również na przeciwnej wykładni, znajdującej podstawę w wyważeniu interesów obydwu stron umowy i uwzględniającej fakt, że również konsument ponosi odpowiedzialność za swoje działania.
- 20 Sąd odsyłający bierze pod uwagę również zasadę, że tylko Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może dokonywać wiążącej wykładni prawa Unii, jak również zasadę, że sąd krajowy, nawet sąd pierwszej instancji, ma prawo zadać pytanie w celu uzyskania takiej wykładni, a to bezpośrednio na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny art. 234 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską).
- 21 Z motywów uzasadnienia dyrektywy (zwłaszcza z wyżej cytowanych motywów 26–28) wynika, że ma ona chronić konsumenta przed nierozważnym zaciąganiem kredytów, co mogłoby skutkować niemożnością spłacenia takiego zadłużenia, ewentualnie mogłoby prowadzić nawet do niewypłacalności konsumenta.
- 22 Mówiąc prościej: celem art. 8 dyrektywy jest zapobieżenie sytuacji, w której konsument ma problemy finansowe ze splátą kredytu.

- 23 W sytuacji gdy konsument spłaca dług w całości, nie podnosząc przy tym żadnych zarzutów w trakcie dokonywania spłat, nie można wskazywać na zaistnienie szkodliwych skutków, przed którymi dyrektywa chroni konsumentów.
- 24 Spoczywający na kredytodawcy obowiązek dokonania oceny zdolności kredytowej konsumenta nie jest głównym celem dyrektywy, lecz środkiem, przy pomocy którego cel ma zostać osiągnięty.
- 25 Powstaje zatem pytanie, czy samoistnym celem dyrektywy jest nakładanie sankcji na kredytodawcę w przypadku, gdy udzielenie kredytu nie miało negatywnych skutków, ewentualnie nic nie wskazuje na zaistnienie szkodliwych skutków (istnieje jedynie hipotetyczna możliwość, że być może konsument mógłby stać się w przyszłości niewypłacalny; w niniejszej sprawie takie twierdzenia nie były podnoszone, a tym bardziej nie zostało to udowodnione). Ponadto obecnie wiarygodność jest dochodzona przez spółkę handlową.
- 26 Gdyby zastosowanie sankcji dopuścić również w analizowanym przypadku, tzn. gdyby za nieważną uznać umowę, która została wykonana bez podnoszenia jakichkolwiek zarzutów, to należałoby odnieść się do sytuacji innych konsumentów, w stosunku do których przedsiębiorca przeprowadził test zdolności kredytowej zgodnie z art. 8 dyrektywy (należycie oceniając aktywa i pasywa), niemniej ci konsumenci nie wywiązali się następnie ze swojego zobowiązania wynikającego z umowy. W takich przypadkach nie można twierdzić, że podstawą nieważności umowy jest naruszenie art. 8 dyrektywy, a konsumenci odpowiadają za całość zobowiązania, w tym za uzgodnione należności uboczne, chyba że zostanie ustalona inna podstawa nieważności umowy o kredyt.
- 27 Sąd odsyłający dostrzega w tym istnienie nierówności między konsumentami, skoro w przypadku tych konsumentów, którzy wykonali umowę i w odniesieniu do których nie wystąpiły negatywne skutki, przed którymi dyrektywa ma chronić, umowa będzie nieważna (tylko z powodu nieprzeprowadzenia przez przedsiębiorcę pełnej procedury), natomiast w przypadku tych konsumentów, którzy stali się niewypłacalni, ale przedsiębiorca dokonał pełnej oceny zdolności kredytowej zgodnie z art. 8 dyrektywy, nie dojdzie do stwierdzenia nieważności umowy opartej na naruszeniu tego przepisu.
- 28 Z tej przyczyny sąd odsyłający jest przekonany, że nie można oceniać zdolności kredytowej w oderwaniu od innych okoliczności jedynie na podstawie tego, czego przedsiębiorca żąda od konsumenta, ale należy brać pod uwagę również to, jak w rzeczywistości kształtował się cały stosunek umowny w kontekście ochronnego celu dyrektywy.
- 29 Zdaniem sądu odsyłającego przedstawione zagadnienie należy rozpatrywać również w świetle ogólnych zasad prawnych, które kształtowały europejską kulturę prawną przez tysiąclecia i miały decydujący wpływ na powstanie i rozwój prawa umów poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Chodzi przede wszystkim o dobrą wiarę i pewność prawa, które mają służyć obydwu

stronom umowy, bez względu na to, czy są to przedsiębiorcy, czy konsumenci, ponieważ dotrzymanie tych zasad jest wprost związane z zaufaniem do prawa.

- 30 W związku z tym, jeżeli kredytodawca zawarł z konsumentem umowę o kredyt, który następnie został udzielony przez kredytodawcę i należycie spłacony przez konsumenta, to kredytodawca może ufać, że dokonując płatności, konsument zaspokajał dług wynikający z umowy.
- 31 Nawet czynność prawna dokonana w sposób dorozumiany (milczący) zakłada istnienie dobrej wiary i pewność prawną drugiej strony. W prawie czeskim instytucję tę można odnaleźć w cytowanym powyżej § 2054 czeskiego k.c.; jest to instytucja znana czeskiemu prawu od dawna [poprzednio chodziło o § 407 zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (ustawy nr 513/1991, kodeks handlowy), w mocy od dnia 1 stycznia 1992 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., jak również § 97 zákon č. 141/1951 Sb., občanský zákoník (ustawy nr 141/1951, kodeks cywilny) czy też § 1497 zákon č. 946/1811 Sb., obecný zákoník občanský (ABGB) (ustawy nr 946/1811, powszechny kodeks cywilny)].
- 32 Przywołane przepisy przypisywały znaczenie dorozumianym czynnościom prawnym w ten sposób, że przyjmowano albo domniemanie uznania zobowiązania, albo że czynność prowadziła do przerwania biegu terminów przedawnienia i zasiedzenia prawa. Innymi słowy: działania dorozumiane były i są bezpośrednio związane z zaufaniem wobec drugiej strony stosunku prawnego, chyba że na podstawie okoliczności można sądzić, że dokonujący czynności nie zamierzał wywołać takiego zaufania.
- 33 Zasadą czeskiego prawa cywilnego jest uznawanie czynności prawnych raczej za ważne niż nieważne, ponieważ strony czynności prywatnoprawnych zarówno mają swobodę tworzenia własnych stosunków prawnych, jak i ponoszą za nie odpowiedzialność; dlatego prawo prywatne powinno respektować znaczenie tej swobody i odpowiedzialności w odniesieniu do danej czynności i szukać sposobów wykładni, które pozwalają na utrzymanie czynności w mocy, a nie jej podważenie.
- 34 Sankcja ma sens wtedy, gdy doszło do naruszenia chronionego interesu i jeżeli sankcja jest potrzebna do usunięcia skutków naruszenia, ewentualnie do odstraszenia sprawcy od nienależytego postępowania w przyszłości. Stosowanie sankcji tylko w celu prewencyjnym, jeżeli nie pojawiły się szkodliwe skutki, nie ma sensu: nie jest to konieczne i jest sprzeczne z zasadą swobody [stosunków prywatnoprawnych].
- 35 Z dyrektywy nie wynika jednoznacznie, czy jej celem jest nałożenie kredytodawcę sankcji za niedopełnienie określonego obowiązku, jeżeli nie wystąpi taka sytuacja, z powodu której dyrektywa faktycznie została przyjęta.
- 36 W praktyce zaczynają się przy tym pojawiać przypadki takie, jak ten rozpatrywany w niniejszej sprawie (po dokonaniu pełnej spłaty kredytu żąda się od kredytodawcy zwrotu całych odsetek od kredytu). Kwestia ta nie była jeszcze

rozpatrywana na poziomie Unii i zdaniem sądu odsyłającego w celu zapewnienia jednolitej wykładni pożądane jest, aby zajął się nią Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[...] [postępowanie krajowe]

Praga, dnia 1 sierpnia 2022 r.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY